

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, ve věci

žalobkyně: K. H., narozena dne ....., st. přísl. ....
trvale bytem .....
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem
sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16271-3/ČJ-2018-930310-V234, a ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16271-2/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16271-2/ČJ-2018-930310-V234 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 4. 2018, č. j. KRPB-113596-54/ČJ-2017-060028-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Současně se žalobkyně domáhala zrušení souvisejícího rozhodnutí žalované o nákladech ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16271-3/ČJ-2018-930310-V234 (dále též „napadené rozhodnutí o nákladech“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 9. 4. 2018, č. j. KRPB-113596-55/ČJ-2017-060028-SV (dále též „rozhodnutí o nákladech“) a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí nebo ode dne odpadnutí, pokud by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve stanovené době nevykonatelné. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně byla dne 11. 5. 2017 podrobena ze strany příslušníků Policie ČR pobytové kontrole při pracovní činnosti, začišťování a následné balení hřidel ve společnosti T. Z., a.s. se sídlem Družstevní 2828/3, Z. (dále též společnost „T. Z.“), přičemž tuto činnost vykonávala nejméně od 19. 12. 2016 do 11. 5. 2017. Předložila toliko platný cestovní doklad Ukrajiny, ve kterém bylo vyznačeno národní vízum Polské republiky typu D 05 s platností od 8. 11. 2016 do 22. 8. 2017. Nepředložila jiné dokumenty, které by ji opravňovaly k výkonu činnosti, při které byla kontrolována. V této souvislosti bylo vydáno rovněž rozhodnutí o nákladech, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že vedení řízení a vydání prvostupňového rozhodnutí bylo v rozporu s vnitrostátními a evropskými právními předpisy, neboť správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle kterého žalobkyně nepotřebovala povolení k pracovní činnosti na území České republiky, neboť

zde byla vyslána na základě smluvního ujednání svým polským zaměstnavatelem společností OVD – T. SP. Z.O.O a to za účelem příhraničního poskytnutí služby pro českého odběratele společnost O., s.r.o, a to na základě uzavřené smlouvy. V této souvislosti žalobkyně namítala, že za účelem prokázání svých tvrzení navrhovala provedení důkazů, čemuž však nebylo správními orgány vyhověno. Ve zbytku se poté odkázala na obsah odvolání. Žalovaný správní orgán měl dle žalobkyně minimálně zahájit přezkumné řízení dle § 94 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a vzhledem k hrozící újmě i odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

4. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že bylo protiprávní jednání žalobkyně dostatečně prokázáno a zdůvodněno. Ve zbytku se poté žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, ve kterých se podle jejího názoru správní orgány vypořádaly se vším, co vyšlo v řízení najevo. Proto krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

6. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

7. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné).

8. Žaloba **není důvodná**.

9. Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 11. 5. 2017, popisující průběh pobytové kontroly žalobkyně a dalších cizinců Policií ČR ve společnosti T. Z., a to při pracovní činnosti spočívající v dočišťování a broušení ozubených kol, kdy žalobkyně na výzvu předložila cestovní pas Ukrajiny s vylepeným národním vízem Polska typu D opravňující ji k časově omezenému pobytu na českém území a rovněž předložila pracovní smlouvu v polštině s polským zaměstnavatelem a další dokumenty podrobně popsané v prvostupňovém rozhodnutí. Současně byl vyslechnut personální ředitel společnosti T. Z. Mgr. L. T., který k věci zejména uvedl, že má uzavřenou smlouvu o dílo s firmou O., s.r.o a na ně navazující smlouvy o nájmu strojů a další smluvní vztahy. Cizincům poskytují úplatné ubytování a zvýhodněné stravování, za což platí agentura. Práci cizincům přiděluje mistr. Práce agenturních pracovníků je počítána v normohodinách. Cizinci od jejich firmy dostávají pomůcky a pracovní nářadí stejně jako kmenoví zaměstnanci. Agentura musí zajistit zdravotní prohlídky a různá školení, a pokud tak neučiní, tak je provede jejich

firma, avšak náklady fakturuje agentuře. K běžné práci cizinci používají stroje, které jsou pronajímány agentuře, ale k přípravným pracím používají i jejich stroje např. jeřáb. Dne 18. 10. 2017 byl proveden výslech žalobkyně, která k dotazům prvostupňového správního orgánu mimo jiné uvedla, že ve společnosti T. Z. pracovala od 2. 1. 2017 do května roku 2017. Pak jim společně s O. H. skončila víza a vrátili se zpět na Ukrajinu. Do ČR se pak společně vrátili v září roku 2017, poté, co jim na Zastupitelském úřadě na Ukrajině bylo vystaveno další polské vízum za účelem práce. Jejím polským zaměstnavatelem byla nejprve společnost O. v Polsku, přičemž pro tuto společnost pracovala asi dva nebo tři dny. V září roku 2017 v Polsku nepracovala, přijela do firmy K. SP a tam se ji zeptali na její dosavadní zkušenosti a po jejím sdělení, že v ČR pracovala v T. Z., ji do této společnosti poslali. Rovněž uvedla, že má v Polsku zdravotní pojištění a polská firma za ně platí daně. Do společnosti T. Z. pak pravidelně jezdili koordinátoři ze společnosti O., a to V. a S., kteří ji ukazovali, kde má pracovat a jak. Její polský zaměstnavatel ji také určil dobu pracovní činnosti, a to v délce půl roku, dokud má vízum.

7. Soud shrnuje, že žalobkyně v době kontroly nedisponovala pracovním vízem vydaným orgány ČR, byla držitelkou víza typu D, které ji vydala Polská republika. Smlouvu s polskou společností O. SP. Z.O.O. podepsala dne 1. 1. 2017, ačkoliv ve společnosti T. Z. pracovala již od 19. 12. 2016. Dne 1. 1. 2017 pak byla vyslána k české společnosti O. s.r.o., a to zaměstnavatelem žalobce polskou společností O. SP. Z.O.O. K práci pro společnost T. Z. pak nastoupila na základě smlouvy o dílo mezi společnostmi T. Z. a společností O. s.r.o.

8. Žalobkyně dovozuje, že na její případ bylo nutno aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, resp. směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Zdejší soud ji však nepřisvědčil.

9. Dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že: *Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

10. Dle čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, se *vyslaným pracovníkem* rozumí pracovník, který po omezenou dobu vykonává práci na území jiného členského státu, než ve kterém obvykle pracuje. Prioritně má tedy existovat reálný pracovněprávní vztah, nikoli pouze formálně dočasný.

11. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení

Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.

12. Výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud i v dalších rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS, dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“ Obdobně viz i navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 - 17, ve kterých byly posuzovány i obdobné skutkové okolnosti. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že účastnice řízení přicestovala do Polska, kde jí byla nabídnuta práce v České republice. Dne 10. 5. 2017 s ní společnost O., sp. z o. o., uzavřela pracovní smlouvu. Pro polského zaměstnavatele však nikdy nepracovala. Ihned po podepsání pracovní smlouvy byla vyslána do České republiky, kde pracovala pro českou společnost jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Nejvyšší správní soud přezkoumal předložené smlouvy a zjistil, že „i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společností OVD-T. sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností V., s. r. o.) společnost O., sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“ Na uvedenou judikaturu navázaly další rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 - 14, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2 Azs 243/2018 - 17. V naposledy uvedeném rozsudku zdejší soud shledal, že „i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a stěžovatelem, smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností V., s. r. o. a následně smlouva o dílo mezi společností V., s. r. o. a T. spol. s. r. o.) polský zaměstnavatel fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovateli pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatel svou hlavní činnost neprovozoval ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele nebo že by k němu došlo ve srovnatelné situaci (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31).“ Podpůrně viz i nedávný rozsudek ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Azs 155/2019 - 14.

13. Optikou výše uvedené judikatury nahlížel zdejší soud na posuzovanou věc a uvádí, že vyslání žalobkyně do ČR polskou společností O. představovalo agenturní

zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Společnost O. fakticky působila jako agentura práce vysílající pracovníky na práci do ČR. Předložené smlouvy pouze zastíraly faktický stav. Žalobkyně svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, tedy v Polsku, ale v ČR. Polská společnost vyslala žalobkyni ke společnosti O., se kterou měla uzavřenou smlouvu o poskytování služeb. Společnost O. pak měla uzavřenou smlouvu o dílo se společností T. Z. V dokumentu A. a formuláři A1 o sociálním pojištění platným pro EU bylo uvedeno místo výkonu práce Družstevní 3, Z., tj. sídlo T. Z., ve kterých byla žalobkyně při kontrole zastížena. Ze smlouvy o dílo mezi T. Z. a společností O. vyplynulo, že společnost O. měla plně odpovídat za způsob a výsledek provádění díla a dílo měla provádět prostřednictvím svých zaměstnanců. Nedochovalo zde tedy k plnění závazku polské společnosti O. vůči odběrateli O.. Soud k tomu uvádí, že zaměstnavatelé z jiných členských států mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území ČR jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

14. Jde-li o odkazované odborné vyjádření Evropské komise, tak soud k tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, a ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, ve kterých se tento již zabýval relevantností konkrétního vyjádření Evropské komise předkládaného cizinci v obdobných věcech a neshledal jej relevantním.

15. Soud nadto k věci dodává, že žalobkyně na území ČR přicestovala dne 19. 12. 2016 na základě polského dlouhodobého víza, přičemž celková doba jejího pobytu na území ČR dle tohoto víza nesmí překročit 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Do 90 dnů oprávněného pobytu na území ČR, tj. do dne 19. 3. 2017, však žalobkyně z ČR nevystoupala a ani o žádný jiný druh oprávněného pobytu nepožádala. Ode dne 20. 3. 2017 proto pobývala na území až do dne 11. 5. 2017 bez víza, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna a naplnila tak i § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto důvodu správní vyhoštění však žalobní argumentace ani nesměřovala a přitom by obstálo i jako samostatný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

16. Co se týče napadeného rozhodnutí o nákladech, to má v tomto ohledu akcesorickou povahu, což se odvíjí od skutečnosti, že k vydání rozhodnutí o nákladech byl prvostupňový správní orgán povinen podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který stanovuje, že: „*Povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.*“ S ohledem na skutečnost, že k zahájení správního řízení opravdu došlo na základě protiprávního jednání žalobkyně, prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když na základě prvostupňového rozhodnutí vydal rozhodnutí o nákladech a žalobkyni tak uložil v souladu s ust. § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění pozdějších předpisů, náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč, neboť nebyly dány důvody pro její zvýšení. Žalovaná tedy postupovala

v souladu se zákonem, když odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o nákladech, které bylo založeno pouze na tvrzené nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, zamítla.

17. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

V. Náklady řízení

18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. ledna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.